

A fehérvári Péntek Imre

Persze tudom, hogy a fenti cím pontatlan, de azt is tudom, hogy Péntek Imrének Székesfehérvár kiemelt jelentőségű városa volt, s talán most is az, ha már évekkel ezelőtt el is távozott innen. Ha másért nem, a több mint húsz esztendő miatt, amit itt töltött. Azt is tudom, hogy más városok sem jelentéktelenek a számára, hiszen – hogy csak két, földrajzilag távoli helyszínt említsek – Szombathely vagy Miskolc neve is idekíváncozik. *Váltott helyszínek* c. versének egyik lábjegyzetét „fehérváriságáról” idemácsolom: „Fehérvárra B. Ö. veszprémi kollégám „közvetített”. Csak köszönni tudom neki. (Köszöntem annak idején is, hiszen munkanélküli voltam.) Mindig hálásan emlékszem N. J.-re, a Szverdlovszkban orosz-filológia szakon végzett főszerkesztőre. Tiszta, éteri és naiv baloldalisága bennem tiszteletet keltett. Túl azon, hogy engem – talán – szeretett is.”

Ám az már folyóirat-történeti tény, hogy a rendszerváltás hajnalán itt sikerült neki az, ami másnak korábban senkinek, és máshol neki sem: folyóirata lett, az *Árgus*. (Ugyancsak folyóirat-történeti, de már sajnálatos tény, hogy távozása után a lap előbb hervadni kezdett, aztán teljesen elszáradt. Vagyis: már nincs az élők között... De ez már nem az ő története.)

Fejér megye székhelyéhez tehát elsősorban ez a tevékenység köti, közel másfél évtizedig. De előtte is volt része a helyi sajtó életében, hiszen akár a Fejér Megyei Hírlapot, akár a rövid életű, a rendszerváltás lázas napjait idéző, un. független hetilapot, az *Arénát* idézhetjük. Ez utóbbival kapcsolatban most is fülemben csengenek hajdani szavai: „Megfogytunk az Isten lábát!” Így igaz, ha csak néhány hónapra is... Ám a megyei lap is fontos lehetett neki.

Jómagam pedig élesen emlékszem arra az estére, amikor kijött Katona József utcai lakásunkra, és elújságolta a jó hírt: lesz végre irodalmi folyóiratunk. És azért jött, hogy fölkerjén a főszerkesztő-helyettesi szerepre. Persze, hogy örültem, persze, hogy vállaltam. Történt ez azok után, hogy korábban hamvába holt minden hasonló vállalkozás. (Tudomásom szerint korábban Takács Imrének és Kalász Mártonnak is voltak ilyen tervei, de azok nem valósultak meg. Pedig ők is elismert szerkesztők voltak a Kortársnál és az Új Írásnál.) Volt ugyan egy, évente kétszer megjelent kiadvány, a Fejér Megyei Szemle, még a szocializmusnak nevezett korszakban, ám ez a sűrűség nem nevezhető éppen ideálisnak. Ugyanakkor az is az igazság része, hogy a Szemlének is megvoltak a remeklései, például egy-egy kiemelkedő különszám Németh Lászlóról, Illyés Gyuláról vagy Keresztury Dezsőről.

Az *Árgussal* viszont új, eddig nem létező lehetőséggel lehettünk gazdagabbak. És Imre irányításával az eredmények sem maradtak el. Nem túlzás állítanunk, hogy gyorsan ismert irodalmi fórum lettünk. A főszerkesztő tekintélye, országos elismertsége és persze szerkesztői elvei jelentették a legfőbb garanciát. Akkoriban alakult újjá a Vörösmarty Társaság is, és így, a szellemi erők egyre inkább rátaláltak egymásra. Nemcsak a lap szellemiségéhez és a földrajzi tájhoz közel álló szerzők kaptak itt teret, de gyakran esett szó a határainkon túlra szorult irodalomról is. Hasonlóképpen középponti szerephez jutott a képzőművészet, a vizuális kultúra is. Ez utóbbi arculat most meg éppen a Pannon Tükörré jellemző.

Aztán főszerkesztőnk a szülőmegyébe távozott. Mi itt maradtunk nélküle, és – ahogy már szóltam róla – az *Árgusnak* ma már csak az emléke él. Pontosabban: újabban a *Vár* c., negyedévente megjelenő lappal próbáljuk pótolni.

Ám Péntek Imre, a költő, képzőművészeti és színházkritikus is itt hagyta kézjegyeit. Fehérvári korszakában kapta meg a József Attila-díjat, itt lett hatvanéves. Akkori köszöntését (az ünnepi eseményre a Szent István Művelődési Házban került sor) így rögzítettem naplómban 2002. február 27-én: „...Bobory Zoltán néhány mondata után átveszem a szót, s megadom Fertő Lászlónak, aki nem, mint politikus, hanem

mint hajdani népművelő P. I. mondataiból állított össze egy versmozaikot. Én fölolvastok egy részletet a már megjelent Árgusból, aztán Román Károly köszöntője következik. Kolti Helga és két veszprémi színészkollégája, Kiss T. István és Cservenák Vilmos mondja a verseket. Később a három Cserta (apa és két fia) elénekel két megzenésített művet. S a köszöntők sora. Itt van többek között Széki Patka László és Kő Pál. Pálinkás István is szellemes köszöntő verssel rukkol elő. S a meglepetés: a R. K. szerkesztette kötet: *A jövő ősrégészeinek*. A végén Boda Jánosék jóvoltából remek fogadás.”
Aztán még egy zaklatott év Fehérváron. A hetvenediket azonban már nem itt érte meg Péntek Imre...

Fekete György: Kétfestők búvóletében -2010

